

Το χαμόγελο του Πακιστανού

Αυθημερόν μεταγωγή στον Ευαγγελισμό για μια εξέταση.

Το μεγαλύτερο μέρος του πρωινού το πέρασα κοιτώντας έξω από το παράθυρο της κλούβας, που μετέφερε εμένα και τους συγκρατούμενους στους διάφορους προορισμούς: Ευελπίδων, Λουκάρεως, Πειραιάς, Ευαγγελισμός, Μεταγωγών (Πέτρου Ράλλη).

Παρατηρούσα τον τρόπο ζωής της πόλης, με τα μάτια κάποιου που έχει υποχρεωτικά περιθωριοποιηθεί από την κοινωνία για τρία χρόνια...

Βαθύτατη μελαγχολία...

Τι είναι αυτό; Γιατί το έχουμε φτιάξει έτσι;

Λυπήθηκα τους κάτοικους της Αθήνας...

Άνθρωποι που κινούνταν σε γραμμές...

Όλοι τους το ίδιο... Όλοι τους οι ίδιοι...

Σα μυρμήγκια... Με συμπτώματα αυτιστικής συμπεριφοράς...

Κάθε μέρα, όλοι επαναλαμβάνουν τις ίδιες κινήσεις...

Χθες... Σήμερα... Αύριο...

Μετά από λίγο είχε πάψει να έχει ενδιαφέρον η παρατήρηση του έξω κόσμου.

Οι εικόνες επαναλαμβάνονταν.

Όλοι έμοιαζαν πανομοιότυποι...

ως ένα βαθμό, κλωνοποιημένοι...

Η μονάδα έμοιαζε να χάνει τη σημασία της μέσα σε αυτή τη λαοθάλασσα.

Η μονάδα έχει προ πολλού στερηθεί την εικόνα

της ιδιαιτερότητας της προσωπικότητάς της.

Συρρέει μαζί με τις εκατομμύρια άλλες

στον προκαθορισμένο τρόπο και στόχο ζωής...

στις καθημερινές υποχρεώσεις...

στα άπειρα πρέπει...

εκ των οποίων ορισμένα ήταν δικές τους επιθυμίες – δικά τους θέλω...

αλλά το έχουν πια ξεχάσει.

Τους φταίει που τα πιο όμορφα θέλω τους έχουν μετατραπεί σε πρέπει, από τον αστικό τρόπο ζωής.

Τους φταίει η πραγματικότητα.

Τους φταίει η ζωή τους.

Κι έχουν πάψει να θέλουν λύση.

Μονάχα φυγή ψάχνουν.

Μα κι αυτή, όχι με τρόπο ουσιαστικό.

Οι περισσότεροι μοιάζουν εξαρτημένοι από τις ψεύτικες ανάγκες που τους έχουν εμφυτέψει.

Σχεδόν σύσσωμοι απολαμβάνουν τα χαζοπαιχνιδάκια που τους έχει προσφέρει το αστικό περιβάλλον, για να εξαγοράσει ένα μεγάλο μέρος της ελευθερίας τους. Τα απολαμβάνουν

επιδεικτικά, θέλοντας να πείσουν ακόμη και τους εαυτούς τους

ότι αυτά είναι ο λόγος ζωής τους...

ότι αυτός ο τρόπος ζωής τους προσφέρει...

τους ταιριάζει...

ότι αυτός ο τρόπος ζωής αξίζει...

Παρόμοιες συνήθειες (ανάλογα με το τι επιτάσσει η μόδα – από το ντύσιμο μέχρι τη διατροφή ή ακόμη και τις σεξουαλικές τάσεις-), μα και παρόμοιος τρόπος σκέψης... (ανάλογα με την καθοδήγηση των τηλεηγετών... Ακόμα και η αντίδρασή τους συνήθως είναι καθοδηγούμενη και ελεγχόμενη). Πλήρης απουσία προσωπικής κρίσης. Κινητό στο ένα χέρι, καφέ και τσιγάρο στο άλλο...

Κακόγουστες, ανεπαρκείς ανθρώπινες σχέσεις μέσω facebook, που τείνουν σε ένα μίζερο ηλεκτρονικό προξενιό και κουτσομπολιό, απομονώνοντας τον άνθρωπο από τον ανθρώπινο και γοητευτικό χορό των πέντε αισθήσεων, που συμβαίνει κατά τη γνωριμία δύο ατόμων...

απομονώνοντας τον άνθρωπο από το ανθρώπινο...

Μέσα σε όλα αυτά οι πολίτες ψάχνουν τη φυγή...

Μα πώς είναι δυνατόν να βρίσκεται μέσα σε αυτά η φυγή;

Κανένας τους δεν έδειχνε χαρούμενος.

Τους παρατηρούσα, όταν νόμιζαν ότι κανείς δεν τους παρατηρούσε και κατά συνέπεια δεν αισθάνονταν ότι έπρεπε να φορούν το προσωπίο που συχνά διαλέγουν οι άνθρωποι της πόλης.

Η έκφρασή τους καθρέπτιζε την ψυχική τους διάθεση και δεν είχε καμία πρόθεση για ωραιοποιήσεις. Η έκφρασή τους πρόδιδε απογοήτευση για τη ζωή τους...

Αδιαφορία, κούραση, γκρίνια...

Πού πήγε το παιδικό τους χαμόγελο;

Πού γηροκομούνται τα όνειρά τους – προτού ακόμα γεννηθούν;

Τα «βάζουν» με τον χρόνο που περνάει, μα δε φροντίζουν να σώσουν αυτόν που τους απέμεινε ζώντας το παρόν...

Και το μοναδικό χαρμόσυνο που συνάντησα, κινούμενος μια ολόκληρη ημέρα στην Αθήνα, ήταν το επιτηδευμένο γλυκανάλατο χαμόγελο ενός Πακιστανού, που παρακαλούσε μια μαντάμ να τον αφήσει να της καθαρίσει τα τζάμια του αυτοκινήτου της.

Άλλον δεν είδα να γελάει...

Κι εγώ, σε ένα μέρος που οι άνθρωποι δεν βρίσκουν λόγο να είναι χαρούμενοι, δεν βρίσκω λόγο να ζήσω.

Ας μην τα ρίχνουμε όλα στην οικονομική κρίση, αποδίδοντας εκεί το πρόβλημα έλλειψης χαράς.

Ας ομολογήσουμε επιτέλους ότι η ζωή στην πόλη είναι από μόνη της προβληματική, κάτι που απλώς βγήκε στην επιφάνεια λόγω της κρίσης.

Προϋπήρχε όμως αυτής.

Είναι ανάγκη να καταλάβει κανείς ότι μπορεί

να αρνηθεί τη ζωή στην πόλη

να βρεθεί πιο κοντά στη φύση

να επιστρέψει στη φύση...

Και νομίζω ότι του αξίζει.

Η ζωή στην πόλη για τον σύγχρονο άνθρωπο ισοδυναμεί πλέον με συναισθηματική αυτοκτονία. Ο αστός στερείται τα πιο πολύτιμα χαρακτηριστικά της φύσης του (ελευθερία, ηρεμία, διάθεση), κερδίζοντας ελάχιστα.

Και μετά, επειδή πλέον έχει εγκλωβιστεί να παίξει και αυτός τον προκαθορισμένο ρόλο του στο ήδη διαμορφωμένο αστικό σκηνικό, αδυνατεί να αλλάξει και να επιστρέψει στο δικαίωμά του να ζει σαν άνθρωπος.

Καταπιέζει την προτροπή του ενστίκτου και εθελουφλεί λέγοντας ότι το είδος μας έχει μεταλλαχθεί και ότι η φύση του ανθρώπου δεν είναι πλέον η φύση, αλλά η πόλη. Μόνο που οι μεταλλάξεις γίνονται με πολύ μικρές και αργές αλλαγές, οι οποίες μάλιστα συμβαίνουν μέσα σε τεράστιες χρονικές περιόδους.

Δε λέω, ίσως μια μέρα να τα καταφέρει ο άνθρωπος και να νιώσει γαλήνη μέσα στη φασαρία...
ίσως να μπορέσει να αναγνωρίσει κάποτε κάποια γοητεία στη μυρωδιά του τσιμέντου...
Όμως, μέχρι τότε, τα ελάχιστα χαμόγελα που θα συναντάμε θα είναι κι αυτά κατά συνθήκη (κατά τον προσφιλή αστικό τρόπο)...
και οι άνθρωποι θα ζουν σε συνθήκες που δεν ταιριάζουν σε αυτούς, αλλά στους μεταλλαγμένους, πολύ μακρινούς απογόνους τους.